

A Fővárosi Ítéltábla Osztrovicsné dr. Lukács Julianna pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, Pintérné dr. Szekerczés Anna ügyvéd (Dr. Szekerczés Ügyvédi Iroda) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2012. június 21. napján meghozott 32.P.20.468/2012/6. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 127.000 (Százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját teljes egészében az állam viseli.

A le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes **E.** Község Polgármesteri Hivatalánál tisztviselőként dolgozott adóügyintézői munkakörben. Feladata a helyi adókkal kapcsolatos ügyek intézése volt. A felperes és volt munkáltatója, a Polgármesteri Hivatal között a Sz-i Munkaügyi Bíróságon munkaügyi per van folyamatban. Ennek tárgya a 2009. évre vonatkozó adóbeszedési jutalék kifizetése.

Az alperesi önkormányzat a helyi adókról és adózás rendjéről szóló 20/2007. (XII. 12.) számú rendeletében szabályozta az adóügyi feladatokat végző, illetőleg a feladatok ellátásában közreműködő köztisztviselők anyagi ösztönzését. A rendelet szerint ennek céljából érdekeltségi alapot képez. Az adóbeszedési jutalék kifizetésének pénzügyi fedezetéről az alperes képviselő-testülete az 50/2010. (II.4.) számú határozattal rendelkezett. Az alperes képviselő-testülete 2010. november 24-én tartott testületi ülésén az 50/2010. (II. 4.) határozatot visszavonta. A 648/2010. (XI. 24.) számú határozatával megállapította, hogy az 50/2010. (II. 4.) határozat érvénytelen, elkülönített alap képzésére nem áll pénzmaradvány rendelkezésre, erre nézve a 2010. évi költségvetés sem tartalmazott irányzatot. Ezért a határozatot a meghozatal időpontjára visszamenő hatállyal hatályon kívül helyezte. A határozati javaslat beterjesztését megelőzően a Polgármesteri Hivatal tájékoztatta a képviselő-testületet arról, hogy az adott időpontban az adóbehajtási jutalék megfizetésének tárgyában két munkaügyi per van folyamatban.

A képviselő-testület 2010. december 15-ei ülésére a jegyző előterjesztést készített, amelynek a lényege a 648/2010. (XI. 24.) számú határozat visszavonása volt, vagyis az 50/2010. (II. 4.) számú határozat visszaállítása. Az előterjesztésben egyben a jegyző javasolta a 20/2007. (XII. 12.) Önk. rendelet

módosítását is. Az előterjesztés a 2010. december 15-ei testületi ülés 13. számú napirendi pontja volt. A napirendi pont tárgyalásakor a jegyző közölte, hogy az adóbeszedési jutalékkal kapcsolatban a perek folyamatban vannak, a képviselő-testület pedig az 50/2010. (II. 4.) számú határozatot kissé elhamarkodva vonta vissza. Az előterjesztést az alperesi képviselő-testület a 682/2010. (XII. 15.) számú határozatával elfogadta, és a 648/2010. (IX. 24.) számú határozatot visszavonta. Ugyanakkor azonban a 20/2007. (XII. 12.) Önk. rendelet módosításáról szóló rendelet vitáját a napirendről levette.

2011. február 10-én kérte a felperes e-mailben a 2010. november 24-ei és a december 15-ei képviselő-testületi ülések jegyzőkönyvének, valamint az ülésekről készült hangfelvételek megküldését. Válaszában a jegyző a felperest tájékoztatta arról, hogy az alperesi önkormányzat rendelete a kapcsolattartás e formáját nem teszi lehetővé. A felperes kérését levélben megismételte, ezt követően a Polgármesteri Hivatal a hangfelvétel kiadását megtagadta, a jegyzőkönyvek másolatainak megküldését pedig 4.700 forint költségtérítés előzetes megfizetésétől tette függővé. A jegyző 2011. június 29-én tájékoztatta a felperest levélben arról, hogy a képviselő-testületi ülésekről készült jegyzőkönyvek, illetve azok hanganyaga az önkormányzat honlapján elérhető bárki számára, továbbá tájékoztatta a papír alapú másolat kiadása során megfizetendő költségekről.

A felperes kereseti kérelmében az alperest 18.000.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére kérte kötelezni. Ennek ténybeli alapját abban jelölte meg, hogy az alperes több jogellenes lépést tett annak érdekében, hogy a munkaügyi perben a felperes igényérvényesítését megakadályozza. A képviselő-testület olyan előterjesztéseket tárgyalta, amelyek azt célozták, hogy a jogosultságra való feltételek utólagos megváltoztatásával a munkaügyi per keretében érvényesített jutalék igényének jogi- illetve gazdasági alapját elvonják. Sérelmezte a jogalkotási törvénnyel ellentétes visszaható hatályú jogalkotásra irányuló alperesi szándékot. Hivatkozott arra, hogy az alperes honlapjára jelentős késéssel kerültek fel olyan információk, amelyeket a felperes a munkaügyi perben felhasználhatna. Sérelmezte azt is, hogy a 2010. november 14-ei és a december 15-ei testületi ülések jegyzőkönyvét, illetve hanganyagát elektronikus úton kérésére nem adták ki, annak ellenére, hogy azt a törvény szerint 15 nap alatt meg kellett volna kapnia. Álláspontja szerint a jegyző - akinek magatartásáért az alperes felel - sértette a tisztességes eljárás védelméről szóló 2009. évi CLXIII. törvény 2. §-ában foglaltakat az iratkiadás megtagadásával, valamint sérti az egyenlő bánásmód törvényi kötelezettségét is.

Kárát az információhiányban jelölte meg, abban, hogy őt az alperes bizonytalanságban tartja, pszichés nyomást gyakorol rá, a hivatal packázik vele és el akarja venni tőle a normális körülmények között élés lehetőségét és reményét. Amikor az alperes a jutalékigényének alapját képező rendelet módosítására vonatkozó előterjesztést készítette, utóbb pedig elállt a tervezet tárgyalásától, kifejezetten olyan magatartást tanúsított, amelynek ő volt a célpontja, az alperes ezt a cselekményt „beijesztésnek” szánta. Hangsúlyozta, hogy a munkaviszonnyal összefüggésben a vagyoni, illetve nem vagyoni jellegű igényeit nem ebben a perben, hanem a munkaügyi perben érvényesíti. Ellenben az alperes őt ellehetetleníti a magatartásával. Az ellehetetlenítésből származó nem vagyoni kárának megtérítésére tart igényt, amelynek összegét annak alapján számította ki, hogy a Központi Statisztikai Hivatal szerint a felső jövedelmi ötödre jellemző egy főre jutó kiadás havi összege 83.642 forinttal haladja meg az alsó jövedelmi ötödben élők egy főre jutó havi kiadásait. Ezt alapul véve, nyugdíjba vonulásáig - 18 éven át - számítva kérte az összeget, ami összesen 18.066.672 forint.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint a felperes sem polgárjogi-, sem munkajogviszonyban vele nem állt, a felperessel szemben jogellenes magatartást soha nem tanúsított. A felperes által hivatkozott

önkormányzati rendelet módosítására nem került sor, de a módosítás sem lenne tekinthető károkozó magatartásnak. A rendelet módosítása nem is érinthette volna a felperest, mert a bírósági eljárásban az adójutalékra jogosultság keletkezése időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések az irányadóak. Az önkormányzat képviselő-testületének szuverén jogkörébe tartozik, hogy határozatot hozzon, visszavonjon, vagy megváltoztasson. Az esetleges jogsértő eljárással történő rendeletalkotással szemben hivatkozott arra, hogy a 2011. évi CLXXXIX. törvény 131. és 140. §-ai alapján a F. Megyei Kormányhivatal vezetője törvényességi felügyeleti jogkörében fel tud lépni. A közérdekű adatok esetleges késedelmes közzététele nem minősül jogellenes, az egyén felé károkozó magatartásnak, az esetleges sérelem esetén közigazgatási eljárásnak lehet helye. Annak a munkaügyi per szempontjából nincs jelentősége, hogy az önkormányzat honlapjára mikor kerülnek fel a felperes által hiányolt anyagok. Kifejtette továbbá, hogy az alperes a Polgármesteri Hivataltól elkülönült jogi személyiséggel rendelkezik. Szerinte a jegyző magatartása nem minősül az alperes terhére, esetleges jogsértő magatartás esetén a felperesnek hatósági eljárás kezdeményezésére volt lehetősége. A közérdekű adatokról történő másolat készítéséért költségtérítés megállapítására az információs önrendelkezési jogról és információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 29. § (3) bekezdése ad lehetőséget, ezért részéről nem történt jogsértés. A jogellenesség mellett az okozati összefüggést is vitatta, a megjelölt összszegszerűséget, illetőleg annak számítási módját pedig értelmetlennek tartotta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 127.000 forint perköltséget, az államnak külön felhívásra 1.080.000 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolása szerint a helyi önkormányzatok rendeletalkotási jogosultsága 2010. évben az akkor hatályos, a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény 1. § (3) bekezdésén alapul. A helyi önkormányzat a törvény keretei között önállóan szabályozhatja, illetőleg egyedi ügyekben szabadon igazgathatja a feladat és hatáskörébe tartozó helyi közügyeket. A rendeletalkotás, mint önkormányzati jog a szuverenitás gyakorlásának egyik formája, az ebben megnyilvánuló jogellenesség fogalmilag kizárt. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtette azt is, hogy nem állapítható meg az sem, hogy az 50/2010. (II. 4.) számú határozat 2010. november 24-i visszavonása és 2010. december 15-i helyreállítása a felperes részére bármilyen jogsérelmet, illetőleg nem vagyoni kárt, személyi jogsérelmet okozott volna. Az 50/2010. (II. 4.) számú határozat ismeretének hiányában a bíróság nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a határozat alapján a felperesnek milyen lehetőségei voltak a 2009. évi adóbeszedési jutalékának érvényesítésére, és abban sem, hogy a határozat időleges visszavonása mennyiben akadályozta őt a jogérvényesítésben, ezáltal milyen nem vagyoni jellegű kárai keletkeztek. Nem állapítható meg, hogy a felperesnek a rendeletmódosítási tervezet miatti, illetve a határozat visszavonása miatti szubjektív negatív érzése mennyiben állt valós alapokon, és az sem, hogy a módosítások valóban akadályozták volna a felperes jogérvényesítését. Amennyiben a felperes által hivatkozott nem vagyoni jellegű jogsérelem valóban bekövetkezett, ez önmagában nem jelenti a nem vagyoni kár tényének beálltát. A felperes lelkiállapotának, a hivatkozott reményvesztettségnek visszavezethetősége a sérelmezett alperesi határozattervezetekre, illetve rendeletmódosítási tervezetekre nem bizonyított. A peren kívüli levelezésből megállapítható, hogy az alperes által fenntartott Polgármesteri Hivatal valóban nem adta ki a felperes részére februárban a közgyűlési jegyzőkönyvek írásos és hanganyagát. A felperes ezekhez a hanganyagokhoz csak 2010 nyarán fért hozzá. A felperes által kiadni kért egyes közérdekű adatok nyilvánosságra hozatalára a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 19. § és 20. § rendelkezése alapján nem az alperes, hanem a Polgármesteri Hivatal köteles. A határozattervezetek, előterjesztések, illetőleg a testületi ülésekről készült

jegyzőkönyvek közérdekű adatoknak minősülnek, a nyilvánosságra hozatal biztosítása viszont a Polgármesteri Hivatal feladata lett volna, nem az alperesé. Ugyanakkor emellett az sem állapítható meg, hogy a 2010. november 24-i, illetőleg december 15-i testületi ülések jegyzőkönyvei, valamint az előterjesztések nyilvánosságra hozatalának elmaradása, a felperes erre irányuló kérésének időleges megtagadása a felperes részére bármilyen nem vagyoni kárral járt volna. A jogsértés önmagában még nem keletkeztet alapot a kártérítés követelésére, ehhez az is szükséges, hogy a jogsértéssel ok-okozati összefüggésben a kár bekövetkezzon. Miután az ok-okozati összefüggés nem állapítható meg, a bíróság a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben az ítélet megváltoztatását, elsősorban a kereseti kérelmében foglaltaknak megfelelően kérte, másodsorban pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését. Kifogásolta az elsőfokú bíróság azon indokolását, hogy az 50/2010. (II. 4.) számú határozat ismeretének hiányában a bíróság nem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a határozat alapján milyen lehetőségei voltak a felperesnek az adóbeszedési jutalékának érvényesítésére. Lehetetlen, hogy az elsőfokú bíróság ítéletet hoz, és a határozatot nem ismeri. Ez nem a Pp. 215. §-ban meghatározott érdemi döntés korlátai körébe tartozik.

A felperesnek az eljárás során igazolt és bizonyított kárai keletkeztek abból, hogy nem kapta meg a jogszabályok által megengedett és általa teljesített célirányos és eredményes teljesítésért, az őt megillető jutalékát, nem tudta a hitelét törleszteni. Ezzel bár-listára került és azóta teljesen eladósodott, lehetetlenült a lakhatása, a tartásdíj fizetési kötelezettsége, a napi élelem megszerzése, súlyos betegségében gyógyszerköltség viselése. Testi, lelki, szellemi fejlődésének anyagi lehetősége megszűnt. Végrehajtások vannak folyamatban ellene, amelyet az elsőfokú eljárásban is igazolt a felperes. Ez a Ptk. 339. §-t kimeríti, mert az alperes jogellenes magatartása és a felperesnek ezzel okozati összefüggésben keletkezett kára igazolt. Az alperes a felperessel szemben a Ptk. 5. § (1), (2) és (3) bekezdésében foglaltakat is megsértette azzal, hogy kénye-kedve szerint játszott a jogalkotással, lehetetlen helyzetbe hozta a felperest. A felperes köztisztviselőként szenvedte el az alperes szándékos károkozását.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését arra tekintettel indítványozta, hogy az elsőfokú bíróság az első tárgyaláson úgy hozott ítéletet, hogy az alperes érdemi ellenkérelmét a tárgyaláson adta át a felperes részére, akitől nem volt elvárható, hogy személyes meghallgatásával egyidejűleg arra nyilatkoznia tudjon. A felperes bizonyítási indítványát nem vette figyelembe, azt elutasította, vagy bármilyen reagálás nélkül mellőzte. A bizonyítás hiánya az, hogy a hanganyag nincs hivatalból megkérve, kielemezve és az ott lévő személyek meghallgatása nem történt meg. Az elsőfokú bíróság a határidőket nem tartotta be, a felperes ellehetetlenítését nem vizsgálta.

Fellebbezése kiegészítésében hivatkozott arra, hogy a munkaügyi perben a Székesfehérvári Törvényszék előtt a 2013. május hó 15-i tárgyaláson **N.-né dr. Cs. A.** tanú vallomása szerint **Sz.L.** volt az, aki mobbingolt a felperessel szemben, és konkrétan azt is kifejti a tanú, hogy ez miként történt. A felperes ezzel azt kívánja igazolni, hogy a fellebbezésben foglaltak megalapozottak. Csatolta a munkaügyi bíróság 119. sorszámú jegyzőkönyvét, és szükség esetén kérte, hogy az egész aktába hivatalból betekintést kezdeményezzen a bíróság.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak az ügy elbírálásához nem volt szüksége az 50/2010. (II. 4.) számú határozat pontos ismeretére, tekintettel arra a tényre, hogy az azt hatályon kívül helyező 648/2010. (XI. 24.) számú határozat és az ezt visszavonó 682/2010. (XII. 15.) számú határozat számából megállapítható, hogy az 50/2010. (II.4.) számú

határozat kevesebb mint egy hónapig volt hatályon kívül helyezve, amely időtartam rövidebbé már önmagában sejteti, hogy a határozatban foglalt igényérvényesítések lehetősége csak rövid időre záródott el a felperes előtt. A határozat tartalmának ismerete azért is lényegtelen, mert az alperes a tárgyaláson nem vitatta, hogy az 50/2010. (II. 4.) számú határozat visszavonásáról szóló határozat a felperes igényérvényesítése megakadályozására eleve alkalmatlan volt.

Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a felperes feladata volt. Tekintettel arra, hogy az önkormányzati határozatok nyilvánosak, azokhoz bárki hozzáférhet, a felperes által hiányolt 50/2010. (II. 4.) számú határozat bizonyítékként történő benyújtása a felperes érdekében állt. Erről a bíróság a felperest tájékoztatta. A felperes azonban a határozatot bizonyítékként nem kívánta felhasználni. A felperes azon sérelme is alaptalan, hogy a bíróság a kérelmét oly módon bírálta el, hogy az alperes érdemi ellenkérelmét csak a tárgyaláson vehette át. A felperes a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy észrevételeket a tárgyaláson tud tenni, erre külön felkészülési időre nincs szüksége. Alaptalan az az állítás is, hogy a bíróság a felperes bizonyítási indítványát bármilyen reagálás nélkül mellőzte, a kért hanganyagot nem kérte meg, az azokon szereplő személyeket nem hallgatta meg. Erre az ítélet 6. oldal második bekezdésében az elsőfokú bíróság konkrétan kitért.

A felperes által indítványozott hanganyagok hivatalbóli megkérésére pedig nem volt köteles a bíróság, tekintettel arra, hogy azok azt hivatottak bizonyítani, hogy a határozatok meghozatala a munkaügyi vitával kapcsolatos volt, amely tény az alperes nem vitatta. Ezért a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján ezt aényt az elsőfokú bíróság jogszerűen fogadhatta el. A határidők be nem tartása vonatkozásában arra hivatkozott, hogy az ítélet 8. oldal harmadik bekezdése részletezi azt, hogy a felperes részére ez ok-okozati összefüggés hiányában nem vagyoni kárt nem okozhatott. Álláspontja szerint a felperes által utóbb csatolt jegyzőkönyvben foglaltak, amelyek **N.-né dr. Cs. A.** aljegyző tanúvallomását tartalmazzák, a jelen perben nem vehetők figyelembe, mert a tanúvallomás nem tartalmaz olyan állítást, ami a felperes közszolgálati jogviszonyával, illetőleg munkavégzésével lenne összefüggésben. A felperes ebben a perben mindvégig hangsúlyozta, hogy a közszolgálati jogviszonya miatti kárigényét a munkaügyi perben kívánja érvényesíteni, ugyanakkor a kereseti kérelem és ily módon a fellebbezés is, szinte minden esetben a munkaügyi vitához, azaz a Polgármesteri Hivatallal szemben folyamatban lévő munkaügyi perhez kapcsolódik vissza, amely perben szintén 18.000.000 forint összegű nem vagyoni kárt is magában foglaló kereseti követelése van. Fellebbezési ellenkérelméhez az alperes csatolta az 50/2010. (II. 4.) számú önkormányzati határozatot, valamint a munkaügyi perben beszerzett szakértői vélemény másolatát.

A másodlagos fellebbezési kérelem alaptalan.

A Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, ha az elsőfokú bíróság olyan lényeges eljárási szabálysértést követ el, amely a másodfokú eljárás során nem pótolható, és indokolja a tárgyalás megismétlését.

Az elsőfokú bíróság eljárása során a polgári perrendtartás szabályait nem sértette. A Pp. 138-141. §-ai szerint az első tárgyaláson a kereset ismertetése után a felperes nyilatkozik a tekintetben, hogy fenntartja a keresetét vagy módosítja, ezt követően az alperes terjeszti elő az ellenkérelmét. A bíróság pedig ha a pert nem szünteti meg, akkor az ügyet érdemben tárgyalja, és amennyiben a tényállás már az első tárgyaláson kideríthető, akkor nyomban érdemben határoz. A Pp. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely szerint az alperes érdemi ellenkérelmének megismerésére a felperes részére határidőt kell biztosítani. Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, a

felperes pedig a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az alperesi érvelésre reagálni tud, nyomban, a tárgyaláson.

A Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el bizonyítást. A felperes által indítványozott bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt, miután a releváns tények tekintetében a peres felek egyezően nyilatkoztak. Az alperes nem vitatta, hogy a határozat visszavonása, illetőleg a rendelet módosítására vonatkozó határozati javaslat előterjesztése a munkaügyi perre tekintettel történt. Az ülések hanganyagát a felperes pedig nem az alperesi önkormányzat jogellenes eljárásának a bizonyítására kérte beszerezni, hanem azért, hogy az ott elhangzott információt a munkaügyi perben felhasználja, ezért a Pp. 3. § (4) bekezdésére tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor a bizonyítást nem rendelte el.

Tény, hogy az elsőfokú eljárásban az 50/2010. (II. 4.) számú határozat nem került becsatolásra, ezért tartalmát az elsőfokú bíróság nem ismerte és ennek hiányában hozta meg döntését. A per eldöntése szempontjából azonban a határozat tartalmának ismeretére nem is volt szükség, miután a felperes nem a határozat tartalmára, hanem arra alapította az igényét, hogy annak előterjesztésével, visszavonásával az alperes „packázik” vele. Az alperes a másodfokú eljárásban csatolta a határozatot, ami nem tekinthető új bizonyítéknak, figyelemmel arra, hogy ez a határozat az önkormányzat honlapján rendelkezésre áll. Az ítélet tábla erre tekintettel az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül, és megállapította, hogy a felperes elsődleges fellebbezési kérelme is alaptalan. Az elsőfokú bíróság érdemben helyes határozattal utasította el a keresetet, az ítélet tábla a ténybeli és jogi okfejtésével is egyetért.

A polgárjogi felelősség szükségképpen eleme a jogellenesség, a kár illetőleg a hátrányos eredmény, és a kettő közötti okozati összefüggés. A jogellenesség legtágabb értelemben a jogszabállyal ellentétes magatartást, illetőleg helyzetet jelent. A felperes az alperes jogellenes magatartását abban jelölte meg, hogy az önkormányzati rendelet módosításával és az 50/2010. (II. 4.) számú határozat visszavonásával az alperes azt akarta elérni, hogy a munkaügyi perben kedvezőtlenebb helyzetbe kerüljön, a határozat visszavonását az ő „beijesztésének” szánta. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a jogalkotás az alperes szuverén joga, amellyel az egyén felé a károkozás kizárt. Az elsőfokú bíróság helyes érvelését megerősítve, a Fővárosi Ítélet tábla kiemeli, hogy az önkormányzat szabadon dönti el, hogy testületi ülésén milyen ügyeket tárgyal, azok kérdésében milyen határozatot hoz, és a napirend módosítások tekintetében is önállóan jár el. Nem tekinthető jogellenesnek, ha korábbi határozatát módosítja, vagy visszavonja. Kizárt ezen túlmenően az is, hogy a felperes részére ezzel kárt okozott, tekintettel arra, hogy a munkaügyi per még jelenleg is folyamatban van, annak eldöntése pedig nem függ attól, hogy a per alatt az alperesi önkormányzat a rendeletét, illetőleg a határozatát visszavonja, vagy visszamenőleges hatállyal módosítja, mert a munkaügyi per tárgya a 2009. évi adóbeszedési jutalék mértéke.

Az alperes eljárása a fentiek miatt joggal való visszaélésnek sem minősül.

A jegyzőkönyvek és a hanganyag kiadása nem az alperes kötelezettsége. A felperes a jegyzőkönyv kiadása iránti kérelmét a jegyzőhöz terjesztette elő, a Polgármesteri Hivatallal állt kapcsolatban, az alperes az önálló jogi személyiségű Polgármesteri Hivatal eljárásáért nem felel, ezért ebben a tekintetben az elsőfokú bíróság helyes indokaira utal vissza a Fővárosi Ítélet tábla.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélet tábla a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta, a másodfokú eljárásban pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte másodfokú perköltség megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)

bekezdése alapján határozta meg. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjáról a Pp. 87. § (2) bekezdése szerint rendelkezett. A le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. január 28.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke, előadó

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.. Hegedűs Mária s.k.
bíró bíró

A kiadmány hitelélül: Szirmai Nikoletta bírósági ügyintéző